

ע"פ 71358/02 - דניאל חליili נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"פ 71358-02-19 חליili נ' מדינת ישראל
לפני: כבוד השופט שמואל בורנשטיין - אב"ד
כבוד השופט עוז ניר נאוי
כבוד השופט אבי גורמן
המערער דניאל חליili
נגד מדינת ישראל
המשיבה

פסק דין

מבוא

1. לפנינו ערעור על הכרעת הדין מיום 14.1.19 ועל גזר הדין מיום 6.12.18 אשר ניתנו על-ידי כב' השופטת, סגנית הנשיאה, ליורה פרנקל (שייפמן) בת.פ. 34067-05-17 בבית משפט השלום ברמלה. המערער הורשע, לאחר ניהול הכוחות, בביצוע עבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש והזק לרכוש בمزיד, עבירות לפי סעיפים 380 ו- 452 לחוק העונשין, תשל"ז-1977, בהתאם. על המערער נגזרו העונשים הבאים: מאסר על תנאי של 6 חודשים למשך שלוש שנים וקנס כספי בסך של 1000 ל"נ או 10 ימי מאסר תמורה.

2. הצדדים אינם חולקים על העובדות הבאות:

ביום 15.6.2019, בסמוך לשעה 19:00, הגיע המערער לדירתו ברחוב, בעיר רמלה (להלן: "הדירה"), אותה השכיר (יחד עם שותפו לדירה) למר ארسن בנגיב (להלן: "הმთლიონ"). המערער דרש כי המטלון ישלם לו את חובו המצתבר בדמי השכירות, בסך של 14,600 ל"נ.

הumaruer נכנס לדירה, בין הצדדים היו חילופי צעקות והמטلون התקשר למשטרת וטען כי המערער תקף אותו וכי הוא מבקש כי המשטרה תגעו לדירה. אין חולק כי בשלב זה ביקש המערער לעזוב את הדירה, אלא שהמטلون נעל את הדלת וסירב לאפשר למערער לצאת עד לבוא המשטרה. באותה העת נכח בדירה בנו של המטלון, א"ב, אשר היה באותו הזמן בן 11 שנים, וכן מר קיריל נובה (להלן: "קיריל") אשר התגורר אף הוא בדירה.

3. לגבי השאלה מה התרחש בדירה עד לשלב בו צלצל המטלון למשטרה, חולקו הדעות:

לטענת המערער, מעבר לצעקות בין הצדדים בשל אי תשלום דמי השכירות, לא התרחש דבר, וכל טענות המטלון ועדויות קיריל ובנו של המטלון, הם בבחינת עלילה כלפיו.

המתalon מנגד, ובעקבות תלונתו כך תוארו הדברים בכתב האישום, גרס כי המערער נכנס לדירה תוך שהוא דוחף אותו בשתי ידיו. לאחר חילופי צעקות והאשמות, המערער סטר למATALON. המתalon נטל טלפון נייד שהיה ברשותו בכוונה לתקשר למשטרת. המערער אשר ניסה למנוע זאת, שרט את המתalon בידו, אחץ בטלפון והשליכו לרצפה, וכתוכאה מכך נסדק המשק. המתalon הרים את הטלפון מהרצפה, המערער אחץ בו וشرط אותו בבטנו, שריטה באורך של כ- 25 ס"מ לאורך הבطن.

4. לאחר שמייעת הראיות קבע בית המשפט כמו כי הוא אינו מאמין לumarur שלא היה כל מגע פיזי בין לבין המתalon. על אף שמצוות סתיות מסוימות בגרסת המתalon והעדים שהיעדו מטעם המשיבה, קבע בית המשפט כי סתיות אלה ניתנות ליישוב, כי הוא מעדיף את גרסת המתalon וכי אין הוא נותן אמון בדבריו המערער, אשר גם בהם מצא סתיות. לאור זאת קבע בית המשפט כי יש להרשיע את המערער בביצוע העבירות שייחסו לו בכתב האישום ולגוזר את עונשו, כמפורט לעיל.

חלק א - הערעור על הכרעת הדיון

עליה טענות המערער

5. המערער טוען כי נפלו שורה של סתיות בין העדויות של המתalon, בנו של המתalon ומר קיריל. סתיות אלה נוגעות בעיקר לשאלת כיצד בזעעה התקיפה הנטעןת - האם כאשר המערער אחץ במתalon מאחור (גרסת המתalon) או שמא בעת שעמד מולו (גרסת קיריל). סתייה נוספת עליה מצביע המערער נוגעת לשאלת היכן נכח קיריל בזמן האירוע ומתי הגיע לבית (לגרסת בנו של המתalon, קיריל הגיע רק כעשר/עשרים دق' לאחר שהumarur נכנס לבית, ואילו לטענתם של המתalon וקייל, קיריל היה בבית כל הזמן).

צד סתיות אלה ואחרות, המערער מצביע על כך שהמתalon נמצא כמי שאינו דובר אמת במספר עניינים, ומשכך לטענותו, אין לתת אמון בגרסת המתalon כל עיקר. כך לדוגמה, המתalon הבהיר כי נמסרו לידי כתבי תביעה שהגיש נגדו המערער, והוא כה בדין באמצעות עד שמסר לו את כתבי התביעה והחתמים אותו על כך, כי המתalon לא דבר אמת בעניין זה.

ובעניין אחר, המתalon העיד במשטרה כי לקיריל לא היה טלפון (עמ' 2 שורה 33 במצג נ/5), בעוד שבעדותו בבית המשפט טען כי קיריל צילם את השريط שנגראה לו באמצעות הטלפון שברשותו (עמ' 6 פרוטוקול, שורה 30 ועמ' 8 שורות 9-12).

בית המשפט קמא היה מודע לסתירות אלה ולעוד אחרות בדברי העדים, אולם הוא מצא דרכים להסביר ול解释 סתיות אלה (עמ' 30-35 להכרעת הדיון). לטענת המערער, במתן הסברים אלה נקלע בית המשפט קמא לככל טעות, שכן היה בהם לטשטש את התמונה הנכונה ולפיה אין לתת אמון בגרסת המתalon.

6. לצד טענותיו אודות הסתיות בדברי המתalon והעדים, המערער טוען כי נפלו פגמים בהחלטות שקיבל בית המשפט קמא במהלך הדיון, פגמים אשר מנעו מהumarur את האפשרות להציגן כדבוי.

כך, ההחלטה בית המשפט קמא להימנע מהסרת החיסין מתיקו הרפואיים של המתalon, מנעו מהumarur את האפשרות להוכיח כי השريط על בטנו של המתalon הייתה קודם לאיור התקיפה הנטען.

עמוד 2

בנוסף, בית המשפט קמא לא נתן משקל ראוי לכך שהטלפון אשר נטען כי המערער שבר, לא הוצג בבית המשפט. הכלל לפיו יש להציג את הרأיה הטובה ביותר, מחייב, לטענת המערער, את הצגת הטלפון השבור כראיה בבית המשפט.

7. המערער הדגיש כי המתלונן הנה פושט רgel אשר לא שילם לו את חובותיו בגין דמי השכירות, וזהו הרקע במסגרתו יש להבין את התלונה ואת העדויות שהעידו מקרובי המתלונן (בנו וחברו קיריל) כנגד המערער.

המערער ציין כי בדף הפיסבוק של המתלונן נכתב כי הוא "למד לעבוד על אנשים וללמוד לך ב-אוניברסיטה של החיים", ודברים אלה ביקש המערער לטען כי כל שנותן כלפי היה עלייה גרידא. לאחר מכן טען המערער כי עצם העובדה שהמתלונן השיב כי לא הוא כתב את שכתב בדף הפיסבוק שלו עצמו, מוכיח כי המתלונן שוב אינו דובראמת. לאור כל האמור, המערער סבור כי בית המשפט קמא לא שקל נכונה את תමונת הדברים, וכי היה עליו לזכותו מכל אשמה.

עיקרי טענות המשיבה

8. אין מקום בנסיבות העניין להתערב במצבם המהימנות של בית המשפט קמא, אשר רחש אמון למתלונן, למך קיריל ולקטין, ומנגד לא רחש אמון לערער.

9. ניתן היה להרשיע את המערער אך על סמך עדות המתלונן, אך בפועל בתיק ישן ראיות חזוק למכביה. כך למשל ישנה שיחת הטלפון למועד 100 שבית המשפט קמא קבוע שהוא אוטנטית, שכן ניכר שכבר בשיחתו עם המשטרת המתלונן תיאר את הדברים כהוויתם. בהמשך, המשטרת הגיעו למקום, ובחקירה הראשונית השוטר הבין בחבלות של המתלונן, הוזג בפניו הטלפון השבור והכל תואר בצלומים ובהודעות.

לענין טענת המערער שהיא מקום להביא את מכשיר הטלפון שכן יתכן שהיא זה טלפון אחר, מדובר אך בהשערות, שכן הכל תועד בזמן אמר. מאותה סיבה אף לא היה צורך בהצגת התקיק הרפואי של המערער. עוד יזכיר כי גם בפני בית המשפט קמא המתלונן הציג את השירותה.

10. אכן המתלונן חיב כספים לערער, ונראה שגם מר קיריל התגורר שם לא באישור. אך בסופו של דבר עמד בפני בית המשפט קמא מארג ראיות לאירוע שארע. בית המשפט קמא קבוע, ובצדק, כי גם אם ישנים היבטים אזרחיים לאירוע, אלו אינם קשורים לתיק הפלילי דין.

דין והכרעה

11. לאחר שעיננו בחומר שהיה בפני בית המשפט קמא, קראנו את נימוקי הערעור ושמענו את טיעוני הצדדים, בanedו לכלל מסקנה כי לא נפלה שגיאה בהכרעת דין של בית המשפט קמא וכי בדיון הורשע המערער.

12. הפרישה שלפנינו מתמקדת בחלוקת עובדיות: האם המערער תקף את המתלונן אם לאו. התשובה לשאלת זו יכולה להיות בעיקר מהעדויות של אלה שטענו כי היו נוכחים במקום: המתלונן והמערער, קיריל ובנו של המתלונן. בית המשפט קמא שמע את העדויות של כל אלה, וקבע כי הוא מאמין למתלונן וכי הוא אינו מאמין לערער (עמ' 37-38 להכרעת הדיון).

עמוד 3

הלכה מושרשת היא כי אין ערכאת הערעור מתערובת בקביעות מסווג זה, אלא במקרים חריגים ביותר. עיקרון זה נזכר בפסקת בתי המשפט שוב ושוב. כך לדוגמה, בע"פ 993/00 נור נ' מדינת ישראל (4.9.02), נקבע:

"**הלכה ידועה היא כי ערכאת הערעור לא תתעורר במצב מייצאי מהימנות שנקבעו על-ידי הערכאה הדינית, אשר שמעה את העדויות שהובאו בפניה והתרשמה מהן, אלא במקרים יוצאים מן הכלל, כאשר קיימות נסיבות מיוחדות המצדיקות את התערבותה** (ראו, למשל, ע"פ 522/84 סביחאת נ' מדינת ישראל, בעמ' 556-555; ע"פ 7024/93 פלח נ' מדינת ישראל, בעמ' 316/85 וכך קובע הנשיא שmag בע"פ גרינוולד נ' מדינת ישראל (להלן - עניין גרינוולד), בעמ' 573:).

"**מקובל علينا, יש משקל רב להתרשםותה של הערכאה הראשונה, אשר שומעת את העד ויכול להסיק מסקנות מהנהגותו על דוכן העדים ומתוך אופן מסיר העדות, לרבות תגובתו בעת החקירה הנגידית. כפי שצינו בע"פ 406/78, בעמ' 437-436: "...ענין האמון אותו יש לתת بعد פלוני הוא כמעט לחולוטן עניינים של השופטים השומעים את עדותו, הצופים בהנהגותו והמתשרמים באופן בלתי אפשרי מתגבורתו, תנעווותיו, הבעת פניו ואופן דברו; הסתכילותם כאמור, המשולבת עם הבדיקה ההשוואתית הזהירה של תוכן הדברים ושקייםם במסגרת מכלול הנזונים ההוכחתיים שלפני בית-המשפט היא הדרך בה מתגבשת מסקנתם של השופטים אם אמת או שקר בפיו של העד...".**

פועל יוצא מן האמור הוא שאף שערכאת הערעור רשאית להפוך למצאים שנקבעו על-ידי הערכאה הראשונה על יסוד התרשםותה בדבר מהימנותם של העדים, הרי שתעשה כן רק במקרים חריגים, ורק אם הגישה העובדתית שהתקבלה על-ידי הערכאה הראשונה אינה מתבלטת על הדעת.

[ברוח זו, ראו גם: ע"פ 2921/13 סמיון ריטבורג נ' מדינת ישראל (1.1.15); ע"פ 4583/13 בניין סץ נ' מדינת ישראל (21.9.15)]

אם המקירה שלפנינו הנה אחד מהmarkerim החrigerם בהם הכרעתו של בית המשפט קמא אינה מתקבלת על הדעת והיא מצדיקה התערבות של ערכאת הערעור - אנו סבורים כי אין הדבר כך. מעבר לכך שהקביעה בדבר מתן אימון בגרסת המתלונן ואי מתן אימון בגרסה המערער, היא עניין השמור לבית המשפט ששמע את העדויות, הרי שבמקירה שלפנינו יש גם יש אינדייקציות חיצונית הצדיקות הכרעה זו. נעמוד להלן בקצרה על חלק מהן.

13. המתلون התקשר בזמן אמת למשטרה ותייר תמונה דברים התואמת את מה שמצאו חוקרי המשטרה עת הגיעו למקום. בזמן אמת, בשיחות הטלפון עם המשטרה טען המתلون כי המערער תקף אותו, עשה לו שיטות וכן שבר מכשיר טלפון שהוא ברשותו. אין מדובר בפירות שהתגבש לאחר זמן, אלא בטענות בזמן אמת.

באופן דומה, השוטר משה גדבר שגביה עדות מהמתלונן עוד באותו היום, העיד בבית המשפט כי ראה את השritten לאורך בטנו של המתلون (ואת אורכה העיריר במסמך שכתב בזמן אמת, כ-25 ס"מ) וכי תיעד בצילום, שריטה זו, וכן כי ראה את הטלפון שמסכו שבור וכי תיעד בצילום שבר זה (פרוטוקול הדין בבית המשפט קמא, עמ' 46-48). תמונות אלה (לצד תמונות נוספות) הוגשו בבית המשפט קמא.

מצאים אלה מחזקים את גרסת המתלונן, וכשאלה מצטרפים לאמון שנותן בדבריו בית המשפט קמא, לא

מצאנו מקום כרכת ערעור להתערב בדברים.

14. יתרה מזו, עיון בפרוטוקול הדיון בבית המשפט קמא, עת נחקר המערער, מלמד כי אכן יש למצוא בדברי המערער את שמקשה לחתם אמון בಗירסתו. כך לדוגמה, כאמור שבעובדה, הצדדים מסכימים כי בעת קרות האירוע, המתלוון היה לבוש תחנותיים בלבד ופלג גופו העליון היה חשוף. משכך, נשאל המערער האם ראה על בטנו של המתלוון את אותה שرتה אשר נמצא על בטנו בסופו של האירוע. המערער השיב על כך תשובות מתחממות (ראו בעמ' 68 לפרטוקול, שורות 1-12), לפיהן נמנע מהסתכל על המתלוון שכן אין זה צנוע, ומן הטעם כי "התורה אומרת שאסור להסתכל על אדם רשע" (שם, בשורה 12). תשובות מתחממות אלה ביחס לשאלת חשובה, האם הייתה שرتה על בטנו של המתלוון קודם לאו, בצדק אין מחזקות את האמון בגרסת המערער.

זאת ועוד, במהלך חקירותו של המערער התברר כי הוא צילם את המתלוון בעת קרות האירוע. צילום זה עשוי היה לשפוך אור על בירור העובדות לאשרון, אלא שהמעערער נמנע מלהציג צילום זה. וכך נשאל והשיב המערער בעניין זה בחיקירותו (עמ' 78 לפרטוקול, שורות 13-15):

"ש. אמרת שאתה צילמת אותו בוידאו כדי שתהיה לך ראייה. למה לא הلت את תחנת המשטרה להציג אותה?"

ת. מאיפה יש לי זמן. זה דברים טפליים אלה. ללקת למשטרה?"

מעבר לסתירה הבוראה בין התשובות מתחממות לפיהן לא התבונן המערער בבטנו של המתלוון לבן טענתו כי צילם את המתלוון, הרי שגם בחיקירתו שלא להציג בפני המשטרה ובפני בית המשפט את הצילומים, מחזקת אי מתן אמון בגרסתו.

15. לצד המתלוון העידו בבית המשפט קיריל ובנו של המתלוון. על אף הבדלי גרסה מסוימים, בצדק קבע בית המשפט קמא כי בעיקרים של הדברים גרסתם זהה, וזה מתארת את התקיפה שתקף המערער את המתלוון, תוך פירוט האירוע בסדר השתלשלות שעיצרו זהה.

אכן, בנו של המתלוון, לצד שהוא בן 11 בעת שהותקף אביו ושהיה בן 14 בעת מסירת העדות, בכח על דוכן העדים ולצד עדותו הבוראה על עיקרו של האירוע, לא זכר חלק מהדברים. לאור הנסיבות, בצדק לא ניתן בית המשפט קמא משקל של ממש לבci זה ולשכחה זו, וסירב לראות בהם סמן של ממש לאי אמירת אמת. ואם כך התרשם בית המשפט קמא, ששמע את העדות וראה את מסירתה באולם, אין מקום לכך,Urcaat הערעור, נתערב בשיקול דעתו בעניין מובהק של הערכת מהימנותן של העדים - המסור בידי בית המשפט ששמע את העדויות.

16. המערער סבור כי מצא סתייה של ממש בתיאור התקיפה, בין דבריו המתלוון לבין דבריו של קיריל. וכך, בעוד שהמתלוון טוען כי השرتה בבטנו נגרמה שעה שהמעערער אחיזתו מאחור, קיריל העיד כי המערער עמד מול המתלוון והלם בו.

אלא שיען בעדותו של קיריל מלמד כי על אף שכאן תיאור פרטי התקיפה אינו לגמרי זהה, בעיקרו של דבר

העדויות דומות והסתירות אינן מהותיות. קיריל העיד כי ראה את המערער תוקף את המתלון, וכי את השရיטה שנג儒家 כתוצאה מהתקיפה ראה מיד לאחר מכן (עמ' 40 לפרטוקול). אך בדיק הגיעו ציפורי המערער לבטנו של המתלון לא ידע קיריל לתאר, אולם הוא ענה באופן ברור כי אחרי התקיפה שהייתה עד לה, המתלון נמצא כשריטה על בטנו (שם).

17. המערער מלין על שורה של החלטות שקיבל בבית המשפט כמו במרוצת הדיון. לא מצאנו ממש בענות אלה ואף נציג כי בעניינים מסוימים הקל בבית המשפט כמו עם המערער ושהה שסביר כי הדבר נדרש על מנת לאפשר למערער לנסות ולהוכיח את גרסתו, נהג בית המשפט כמו במערער בנדיבות תוך סטייה מסדרי הדיון הרגילים ועל אף התנגדות המשיבה (ראו ההחלטה בעמ' 34-35 לפרטוקול, שם התיר בית המשפט לב"כ המערער לשוב ולחזור את המתלון, למרות שחקירתו הסתימה זה מכבר; וכן בעמ' 36 לפרטוקול, עת אפשר הגשת הודעות, על אף התנגדות המשיבה).

אינו מוצאים ממש בענות המערער על כך שבית המשפט כמו סייר להסביר את החיסין הרפואי של המתלון. לאחר שמצא כי גרסת המתלון בדבר השရיטה בטנו אמינה וכי היא נתמכת בדברים ובכלל זה השוטר משה גיבא שגבה את העדות ושרה את השရיטה, קבע בית המשפט כמו כי אין טעם בהסרת החיסין הרפואי. המתלון הודה כי עבר ניתוח מספר שנים לפני קרות האירוע וכי הניתוח הותיר סימן בטנו, אותו חשף לעיני בית המשפט, אולם מהתברר כי אין כל קשר בין סימן זה לשရיטה שתועדה בצילום, לא היה טעם בהסרת החיסין הרפואי. לא הייתה מחלוקת כי מדובר בה שריטה שנרפאה עצמה ושהמתלון לא נזקק לטיפול רפואי בגין, ומכך לא הייתה הצדקה להסרת החיסין הרפואי של המתלון.

באופן דומה ובנסיבות המקירה לפניו, אינו מוצאים גם ממש בכך שמקשיר הטלפון שנייזק, לא הציג בבית המשפט. איש לא טען כי נגרם למקשיר נזק שהפרק אותו לבלי שימוש, אלא כל שנטען הוא כי המספר נשבר/נסדק. במצב דברים זה, משעהideo על האירוע העדים אשר נמצאו בעיני בית המשפט אמינים ומשתייאר השוטר גיבא את הנזק ותיעדו בצילום, הרי שככל הראיה הטובה ביותר הנה עניין של משקל שיש לתת לראייה, ואין בו כדי לפסול את הראיה המשנית שהוגשה [על כך ראו: ע"א 98/2015 **מייקל סקוט אונגר נ' דניאל עופר** (15.7.01); יעקב קדמי, על הראיות, חלק שני 680-689, 689-690]. בית המשפט כמו הבahir כי מכיוון שהטלפון היה שימוש, הוא לא נתפס כሞגן. משהוכח ביצוע העבירה באמצעות מספר עדויות ומשתועדת הטלפון ביום האירוע באמצעות צילום שביצע השוטר משה גיבא, נמצא בית המשפט כי די בראיות שלפנוי כדי להרשיע את המערער ביצוע העבירה של גרים היקן בצד לרכוש. נכון מכלול הראיות, אנו לא מוצאים לנוכח להתערב בהכרעה זו.

18. בית המשפט כמו היה ער לכך כי המתלון לא אמראמת בעניינים מסוימים שאינם נוגעים לעיקר אירוע התקיפה. כך לגבי ניסיונו של המתלון להכחיש דרישות חוב והזמןה לדין בתביעה שהגיש המערער נגדו, וכן גם לגבי סתריה בנוגע לשאלת האם לקיריל היה טלפון אם לאו.

אלא שבדock הבחן בית המשפט כמו בין עיקר לטפל, ומשמעותו תחת אימון בעיקר העדויות אודות התקיפה ושבירת הטלפון, הרי שאין בכך כי המתלון אינו "טלית שcola תכלת" במערכת יחסי האזרחות עם המערער, כדי להצדיק הימנעות מהרשעת המערער בגין התקיפה שמצא בית המשפט כמו כי המערער ביצע.

19. המערער מצביע על כך שהמתلون לא חש מפניו, גם לאחר ביצוע התקיפה, והרואה לכך נועצה בעובדה כי המערער מנע ממנה את האפשרות לצאת מהדירה, עד לבוא השוטרים. טענה זו משקפת אכן את מצב הדברים לאשו, אולם אין בה כדי להצדיק הימנעות מהרשעת המערער בגין תקיפה שהוכח כי ביצע, ככל הנראה בעידנה דרייחה. תמנת הדברים לאשרה תמצא את משקלה הנכון בעת גזרת הדין, בעת קביעת המיקום הנכון בתחום מתחם הענישה, אולם אין בה כדי להביא לזכויו אשמה, שעה שהוכח כי העבירות בוצעו.

לאור כל האמור, באנו לכלל מסקנה כי אין מקום להתערב בהכרעת הדין של בית המשפט כאמור וכי בדיון הורשע המערער.

חלק ב - הערעור על גזר הדין

20. בגזר הדין השית בית המשפט כאמור על המערער את העונשים הבאים: מאסר על תנאי של 6 חודשים למשך שלוש שנים וקנס כספי בסך של 1000 ₪ או 10 ימי מאסר תמורה.

21. המערער סבור כי עונשים אלה מחמירים עמו יתר על המידה וכי היה על בית המשפט כאמור להסתפק בהטלת קנס ללא הרשותה.

בין טיעוני לעניין זה, ציין המערער את העובדה נכה צה"ל, בן 63 ולא כל עבר פלילי. המערער טוען כי לא התקoon לפגוע במתلون וכי כל שקרה נבע "מاسקלציה של האירוע" (סעיף 131 לנימוקי הערעור).

המערער טוען כי יתקן שיחפותו בעתיד לחישר רישון תיוור בידו, והרשותה עלולה למנוע זאת ממנו. כמו כן, הרשותה עלולה לפגוע באפשרותו להיבחר לארגון נכי צה"ל. משכך, מבקש המערער כי תבוטל הרשותה וכי נסתפק בהטלת קנס בלבד.

22. לאחר שבחנו את הטענות לעניין העונש שהוטל על המערער, אנו סבורים כי גם בעניין זה, דין הערעור להידחות. העונש שקבע בית המשפט כאמור הינו עונש מידתי, המשקליל נכוונה את מכלול נסיבות האירוע, ואולי אף נוטה לכיוון המקל.

23. בפסקת בתיה המשפט נקבע כי הימנעות מהרשעה היא בבחינת חריג ומוקומה - "רק **בנסיבות מיוחדות** דופן, בהן אין יחס סביר בין הנזק הצפוי מן הרשותה דין לבין חומרתה של העבירה" - ר"ע 432/85 רומנו נ' מדינת ישראל (21.08.85). לצורך עמידה בתנאי חריג זה, נקבע מבחן כפול: הוכחת פגיעה חמורה שתסב הרשותה לנאמם, וכי מדובר בהרבה בסוג עבירה המאפשר לוותר על הרשותה מבלי שהיא בכרך ממשום פגיעה חמורה בשיקולי עונשה אחרים [ראו: ע"פ 2083/96, תמר כתבת נ' מדינת ישראל (21.08.97); רע"פ 11/8487, חברת נמלי ישראל- פיתוח ונכסים בע"מ נ' מדינת ישראל (21.10.12)]. המערער לא הציג בפניו כל ראיות של ממש מהן ניתן היה ללמוד כי המקלה שלו עומד בתנאי החrieg בו יש להימנע מהרשעה. אין די באמירות כלליות הצופות פנוי עתיד ומעלות השערות אודות פגיעה אפשרית צפואה, אשר עשויה להתறחש ועשה לא. משכך, דין בקשתו של המערער בעניין הימנעות

הרשות, להידחות.

המערער נכנס לבית שהוא בחזקתו של המתلون, שם התגorer המתلون עם אשתו וילדיו, תקף את המתلون וגרם לו שריטות בבטנו ובידו. מדובר באירוע חמור, אשר עיקרונו הילימה מחיב הטלת עונש של ממש בגיןו.

עjon בפסקה שסקר בית המשפט קמא, מלמד כי המתlon שקבע נכון, וזה אכן נע בין עונש מאסר על תנאי לעונש מאסר מאחרוי סORG ובריח למשך מספר חודשים וועונשים נוספים, הכל תלוי נסיבות המקרה. בתוקף מתלהם זה מצא בית המשפט קמא להקל עם המערער והשית עליו עונשי מאסר על תנאי וכן נמור בלבד. בנסיבות המקרה, עונש זה נראה הולם ואף המשיבה לא ערערה על כך. אלא שאין כל מקום להקלה היתירה שմבקש המערער, שכן אם זו תואמץ, לא יהיה בענישה כדי להלום באופן ראי את העבירות שביצע.

סוף דבר

הן לעניין הכרעת הדין והן לעניין גזר הדין, לא מצאנו כי נפל פגם בהחלטתו של בית המשפט קמא, המצדיק התערבות של ערצת הערעור. משכך, הערעור נדחה ופסק הדין של בית המשפט קמא נותר על כנו, על כל רכביו.

המציאות תשליך את פסק הדין לצדים.

ניתן היום, ה' תמוז תשע"ט, 8 יולי 2019, בהעדר הצדדים.

אבי גורמן, שופט

עו"ז ניר נאי, שופט

**שמואל בורנשטיין,
שופט
אב"ד**